

Echtscheiding

In deze studie wil ik met u nadenken over een gevoelig en moeilijk onderwerp: echtscheiding. In Nederland eindigt een derde deel van de huwelijken in echtscheiding. Dat komt neer op ca 31.000 echtscheidingen per jaar. In de VS ligt dit aantal nog veel hoger! En dan moeten we er ook nog van uitgaan dat velen niet eens meer trouwen, maar zonder enig verbond samenwonen. Dit betekent dat de feitelijke problematiek nog veel hoger is.

Echtscheiding is ook zo'n onderwerp waar je heel kil en koel je beschikbare theologie op los kunt laten, met woorden als : "De Bijbel zegt", "Jeshua [Jezus] zegt", "Het is Gods wil dat ..." Je kunt elkaar er zelfs over in de haren vliegen, elkaar beroddelen over standpunten. 't Is allemaal mogelijk. Het moeilijke is alleen dat de Bijbel soms tegenstrijdige dingen lijkt te zeggen. De één haalt er dit uit en de ander dat. Is de Bijbel dan niet duidelijk?

Laat ik beginnen met mijn uitgangspunt. Als gelovige hecht ik op Bijbelse gronden grote waarde aan het huwelijk. Als begeleider in het onderwijs hecht ik in pedagogisch opzicht grote waarde aan het huwelijk. Als mens hecht ik op menselijke, psychologische gronden grote waarde aan het huwelijk. Het huwelijk is voor mij iets dat gekoesterd en beschermd dient te worden. Het is een kwetsbare instelling, waar, wanneer ze op een veilige plek functioneert, op zich grote kracht van uitgaat.

Toch heb ik altijd een tegenstrijdigheid ervaren tussen wat ik meende dat de Bijbel over het onderwerp zei, en het verdriet en de ellende die sommige mensen in hun huwelijk meemaken. De Bijbel leek dan te zeggen: niet scheiden, niet hertrouwen. Maar mijn hart leek dan in een actuele situatie te zeggen: in dit geval is het niet eerlijk meer! God is toch rechtvaardig! En zo zat ik dan vaak met een conflict tussen datgene wat ik meende dat de Bijbel leerde en mijn gevoel voor rechtvaardigheid. Ik zal u hier een voorbeeld van geven:

Karin heeft jaren vrijwel dagelijks bij verschillende mannen gelegen. Ze was prostituee voor ze tot bekering kwam. Ze leert de Heer kennen en de hele gemeente is blij wanneer ze een gelovige partner trouwt. Alles wordt vergeven en vergeten. Ze mag een nieuwe start maken.

Els kent de Heer vanaf haar kindertijd. Ze leeft heel bewust met haar geloof. Ze gaat zoals God dat wil, als maagd het huwelijk in. Maar al gauw wordt duidelijk dat haar man een tiran is, die haar mishandelt. Wanneer het eerste kind komt, denkt ze dat het wel over zal gaan, maar nee, ook haar kind is niet veilig. Ze zoekt hulp, maar niets mag baten. Uiteindelijk vlucht ze met haar kind en vraagt een scheiding aan. Ze is inmiddels 28 jaar oud; en een alleen staande moeder. Dan ontmoet ze een lieve man en wat gebeurt er? Deze gelovige vrouw wordt door haar gelovige omgeving te kennen gegeven dat ze nooit meer mag trouwen.

Proeft u de tegenstrijdigheid? Herkent u in dit geval mijn gevoel van onrecht? Het kan niet zo zijn dat Gods woord onrechtvaardig is, er moet dus iets anders mis zijn! Bij de eerste bladzijden uit het boekje 'Echtscheiding en hertrouwen, wat zegt de Bijbel?' van ds. H.G. Koekoek dacht ik: "Dat is een frisse en rechte benadering!" Op basis van zijn Schriftonderzoek ben ik zelf opnieuw gaan studeren op het onderwerp. Zijn uitgangspunten passen bovendien heel goed in ons denken. Sinds ik de sabbat ben gaan vieren heb ik ontdekt dat ik hierdoor vrijwel al mijn christelijke standpunten moest heroverwegen, en nu dus ook de problematiek van echtscheiding. Fundamenteel voor mijn onderzoek is mijn geloof in één God, die één groot plan heeft en die éénvoudig is in zijn Woord. Het bestaat dus ook niet dat het Oude- en het Nieuwe Testament elkaar tegenspreken. Wanneer dit zo lijkt dan ligt dit aan ons zelf. Jeshua [Jezus] heeft geen andere mening dan zijn Vader. Laten we dit goed vasthouden als filter voor al onze verklaringen. Jeshua zelf onderwijst de wet aan zijn

volk. De wet is dus mijn uitgangspunt omdat dit Gods wet is! Een wet die voortkwam uit Gods Geest. Het begin van ons onderzoek is dus gemakkelijk, want Gods wet geeft een speciale regeling voor echtscheiding. Voor we deze goddelijke regeling gaan lezen wil ik nog even een misverstand uit de weg ruimen.

In Mattheüs 19:7 horen we de Farizeeërs zeggen:
"Waarom heeft Mozes dan bevolen een scheidbrief te geven."

Veel christenen gaan hier op een heel vreemde manier mee om. Ze doen alsof het hier om de privé mening van Mozes zelf gaat ten opzichte van de mening van Jeshua [Jezus]. Ze stellen dus Mozes tegenover Jeshua. En dat is een stellingname die de Bijbel vreemd is. Wat wordt hier bedoeld met Mozes? De eerste vijf boeken uit de Bijbel, de z.g. Pentateuch, de vijf rollen, worden ook wel de wet genoemd. En omdat deze boeken volgens de traditie door Mozes geschreven zijn, worden ze ook wel de vijf boeken van Mozes genoemd, of kortweg Mozes! In de Statenvertaling heet Genesis: 'Het eerste boek van Mozes, genaamd Genesis.' en zo verder. Wanneer de Farizeeërs het dus hebben over Mozes, dan bedoelen ze Mozes niet persoonlijk, maar de boeken van Mozes, de wet.

DE SCHEIDBRIEF

"Wanneer iemand een vrouw genomen en gehuwd heeft, dan zal, als hij haar geen genegenheid toedraagt, omdat hij iets onbehoorlijks aan haar gevonden heeft, en hij een scheidbrief geschreven en haar die overhandigd heeft, waarna hij haar uit zijn huis heeft weggezonden en als zij dan uit zijn huis vertrokken, haars weegs gegaan en de vrouw van een ander geworden is; en als dan de laatste man, die haar tot vrouw genomen heeft, gestorven is, dan zal de eerste echtgenoot, die haar weggezonden heeft, haar niet opnieuw tot vrouw mogen nemen, nadat zij verontreinigd is geworden; want dat is een gruwel voor het aangezicht des HEREN; gij zult geen zonde brengen over het land dat de HERE, uw God, u ten erfdeel geven zal." (Deut. 24:1-4)

Voor de helderheid even enkele uitgangspunten: Het huwelijk is door God bedacht! Een huwelijk is een verbond.

Maleachi 2:14 "uw gezellin en de huisvrouw van uw verbond."
Ezechiël 16:8 "Ik ging onder ede een verbond met u aan."

Ik wil hier even verder op ingaan. Een verbond wordt altijd door de sterkere gesloten. In het Bijbelse gedachtegoed sluit de man een verbond. De vrouw sluit geen verbond. De man doet de belofte, niet de vrouw. Dit is ook de reden dat in Bijbelse tijden alleen de man een huwelijk kon ontbinden, voor de vrouw was dit onmogelijk. Wel kon ze haar man verlaten (Ex. 21:10, 11 & 1 Cor. 7:10, 11), maar daar kom ik later op terug. Waar het huwelijk door God bedacht is, is ook de echtscheiding door God bedacht; de scheidbrief is door God zelf ingesteld (Deut. 24:1-4).

In Ex. 21:11 lezen we over de rechten van Hebreeuwse slaven het volgende:
"Indien hij (de Israëliet) een ander neemt, zal hij haar voeding, haar kleding en de echtelijke gemeenschap met haar niet verminderen. Indien hij haar deze dingen niet doet, zal zij weggaan, om niet, zonder geld."

Abraham scheidt in opdracht van de HERE van Hagar. Hij moet van de HERE luisteren naar zijn andere vrouw Sara (Ex. 21:14). Een scheiding dus in opdracht van de HERE zelf.

In Jes. 50:1 horen we de HERE zeggen:
"Waar toch is de scheidbrief van uw moeder, waarmee Ik haar verstoten heb?" Wanneer scheiden onbijbels zou zijn, zoals velen dat stellen, dan is God zelf on-Bijbels bezig en dat is toch wel de grootste onzin die je kunt bedenken.

In Jer. 3:8 horen we de HERE zeggen:

"Maar Ik zag, toen Ik Afkerigheid, Israëel, ter oorzaken van haar echtbreuk, verstoten en haar de scheidbrief gegeven had ..."

We zien dat het idee van de scheidbrief van God zelf komt en dat Hij logischerwijze ook zelf uitgaat van zijn eigen wetten. Hij geeft zijn vrouw Israëel een scheidbrief. En omdat Israëel wettelijk dan niet opnieuw met Hem een verbond aan kan gaan, moet Hij sterven, zodat Israëel vrij is om een nieuw verbond aan te gaan. Daar komt dan ook de term nieuw verbond vandaan!

Een probleem in ons denken is dat we echtbreuk en echtscheiding als één en hetzelfde zien. En dit zijn twee volledig verschillende zaken.

Echtbreuk is overspel.

Echtbreuk is ontrouw.

Echtbreuk is dus niet hetzelfde als echtscheiding!

Echtbreuk is ontucht en wordt ten strengste door God veroordeeld. Veel mensen verwijzen naar het zevende gebod wanneer het gaat over echtscheiding.

Ex. 20:14 "Gij zult niet echtbreken."

Maar, het hier gebruikte woord is fan (na-af) en dat betekent geen echtscheiding, maar 'overspel'. Ook in Deut. 5:18 vinden we precies hetzelfde woord. Maar wat is dan echtscheiding?

In Maleachi 2:16 lezen we:

"Want Ik haat de echtscheiding, zegt de HERE, de God van Israëel."

Het hier gebruikte woord voor echtscheiding is שלח (sjalak) en dat betekent 'wegzenden'. Maar let nu goed op! Hier in Maleachi wordt exact hetzelfde woord gebruikt als in Gen. 21:14 waar Abraham in opdracht van God Hagar wegzendt. Dus God haat echtscheiding, en toch geeft Hij Abraham de opdracht om Hagar weg te zenden. Bij God is het dus mogelijk om iets te haten en het toch te laten gebeuren. Hier in Maleachi, zo rond het jaar 500 voor Christus vinden we de eerste en enige keer in de Schrift dat het zo scherp gesteld wordt. Waarom? Het ging niet goed met Israëel!

In Mal. 3:5 zegt de HERE:

"Ik zal een snelle aanklager zijn tegen de tovenaars, tegen de echtbrekers (na-afim = overspeligen), tegen de meinedige, tegen hen die het loon van de dagloner drukken, weduwe en wees verdrukken, en de vreemdeling terzijde dringen, maar Mij niet vrezen, zegt de HERE der heerscharen."

In deze situatie van verworping spreekt de HERE heel scherp: Ik haat de echtscheiding; het gaat allemaal veel te gemakkelijk, daar is de door Mij ingestelde scheidbrief niet voor bedoeld! Ook al haat God echtscheiding, dan nog betekent dit niet dat echtscheidingen niet wettig zijn. Ze zijn wettig, want God zelf heeft er de opdracht toe gegeven. Ja, vanwege de hardheid van ons mensenhart, ook vanwege de hardheid van ons christenhart, maar het is en blijft zijn opdracht! En vertel me nu niet dat christenharten niet hard kunnen zijn. Ook christenharten hebben heel veel genade nodig. Het zou zeer frustrerend zijn, wanneer de hardheid van ons hart op een metertje op ons voorhoofd zou zijn af te lezen. Wie zou dat willen? Opvallend ook is dat Bijbels gezien de doodstraf staat op echtbreuk, op overspel dus, maar dat echtscheiding nergens wordt bestraft! Echtscheiding is een rechtvaardige regeling voor wanneer het echt niet meer gaat. Dit zijn mijn uitgangspunten en daarmee gaan we naar het Nieuwe Testament. Waarbij het onmogelijk is dat Jeshua of de apostelen hier tegenin zouden gaan. Ze zouden dan namelijk wettelozen en wetverkrachters zijn geworden. De goddelijke instelling van de scheidbrief mogen wij niet op eigen

houtje afschaffen!

1. Jeshua zegt in Mattheüs 5:27,28:

"Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult niet echtbreken (moicheuoo: overspel). Maar ik zeg u: Een ieder die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd."

Waar gaat het hier om? Let op het woordgebruik! Echtbreken is ontucht en echtscheiding is een goddelijke regeling! Waar hier echtbreken staat is dit de vertaling van het Griekse 'moicheoo' en wat betekent dat? Moicheoo betekent overspel bedrijven met, of echtbreuk plegen met. Het gaat hier dus niet om echtscheiding, want dat was immers een wettelijke regeling door God zelf ingesteld, maar het gaat hier om ontrouw en overspel. Dit blijkt ook uit de aanscherping die Jeshua geeft: "Maar ik zeg u: Een ieder die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd."

Zoals u ziet heeft deze tekst niets te maken met echtscheiding, maar alles met overspel!

Ja, er kan echtscheiding uit voortkomen, maar dat is een ander verhaal. Deze tekst gaat alleen over echtbreuk, dat is ontrouw, dat is overspel.

2. In 1 Corinthiërs 7:8, 9 schrijft Paulus:

"Maar tot de ongehuwden en de weduwen zeg ik: Het is goed voor hen, indien zij blijven, zoals ik. Indien zij zich echter niet kunnen beheersen, laten zij dan trouwen. Want het is beter te trouwen dan van begeerte te branden."

Bedoelt Paulus hier dat hij ongehuwd is en dat hij wil dat iedereen net als hij ongehuwd blijft? Dan heeft hij dwars tegen Gods bevel in, in één generatie de hele gemeente om zeep gebracht! Nee, het gaat er om dat ieder zoals hij de zelfbeheersing weet op te brengen, maar wanneer ze zich niet kunnen beheersen laten ze dan trouwen. Paulus was niet voor het Rooms-heidense celibaat. De Bijbel is vóór het huwelijk, vóór het leven!

Nu komt er een moeilijk gedeelte dat vaak verkeerd begrepen wordt.

Paulus schrijft in 1 Corinthiërs 7:10:

"Doch hun, die getrouwd zijn, beveel ik niet, maar de HERE, dat een vrouw haar man niet mag verlaten (choorizoo: vertrekken, scheiden, verwijderen, afscheiden) - is dit toch gebeurd, dan moet zij ongehuwd blijven of zich met haar man verzoenen - en een man moet zijn vrouw niet verstoten (aphiemi: losmaken, ophouden, scheiden, wegzenden, wegjagen)."

We dienen hier wel op de hoogte te zijn van de situatie in die tijd en in die cultuur. Echtscheiding kon in Israël alleen uitgaan van de man. Waarom? Een huwelijk is een verbond en een verbond wordt gesloten door de sterkere met de zwakkere. De sterkere sluit het verbond. Of de man nu sterker is dan de vrouw laten we maar in het midden, maar in Bijbelse tijden ging men daar in ieder geval van uit. Dus verbonden werden door de sterkere met de zwakkere gesloten. Let maar op! De HERE sluit een verbond met Noach. De HERE sluit een verbond met Abraham. De HERE sluit een verbond met Isaäk. De HERE sluit een verbond met Jacob. De HERE sluit een verbond met Israël. Hij noemt het ook steeds: "Mijn verbond". De HERE is de man, Israël is de vrouw. De zwakkere sluit geen verbond, maar bewaart of verloochent het verbond. (Ps. 25:10; 44:18) Maar wat lezen we in ons tekstgedeelte? Hier neemt de vrouw het initiatief. Dat is bijzonder!

"dat een vrouw haar man niet mag verlaten (choorizoo: vertrekken, scheiden, verwijderen, afscheiden)"

Wettelijk, kan dit helemaal niet en dus gaat het hier om een verlating zonder officiële scheiding. Dit kwam voor en is dit toch gebeurd, dan moet de vrouw ongehuwd blijven; ze is immers feitelijk niet gescheiden! Ze is alleen weggegaan. Er is door haar man immers geen scheidbrief gegeven. Natuurlijk, ook kan ze zich weer met haar man verzoenen. Dat zou het mooiste zijn, maar dat is niet altijd mogelijk.

Dan lezen we nog:

"en een man moet zijn vrouw niet verstoten"

Verstoten is de vertaling van het Griekse: 'afiemi' (losmaken, ophouden, scheiden, wegzenden, weggagen)." 'Afiemi' is niet het normale woord voor echtscheiding: het betekent wegzenden, weggagen: dus zonder officiële echtscheiding uit elkaar gaan.

We lezen de tekst nu nog een keer: 1 Cor. 7:10:

"Doch hun, die getrouwd zijn, beveel ik niet, maar de HERE, dat een vrouw haar man niet mag verlaten (dat is dus verlaten zonder scheidbrief) - is dit toch gebeurd, dan moet zij ongehuwd blijven (er is immers geen officiële scheidbrief) of zich met haar man verzoenen - en een man moet zijn vrouw niet verstoten (dat betekent: zonder officiële scheidbrief wegzenden)."

In 1 Cor. 7:39 komen we deze situatie weer tegen:

"Een vrouw is gebonden (deoo: vastgebonden, gevangene van), zolang haar man leeft; maar indien haar man is ontslapen, is zij vrij om te trouwen met wie zij wil, mits in de HERE."

Laten we voorop stellen: In een goed huwelijk is de vrouw geen gevangene van de man. Het gaat hier om een speciale situatie. Het gaat hier om de situatie van 'agunah', waarbij de vrouw gescheiden leeft van de man, maar de man niet instemt met een officiële scheiding. De vrouw blijft dan wettelijk gebonden aan de man. Ze is dan pas echt vrij wanneer de man sterft. Let er ook op dat de vrouw gebonden is en niet de man! Na een echtscheiding met een officiële scheidbrief zijn beide partners net zo vrij ten opzichte van elkaar als wanneer de partner zou sterven.

In 1 Cor. 7:15 lezen we:

"Maar indien een ongelovige haar verlaat (chorizoo: echtscheiding), laat hij haar verlaten (chorizoo: scheiden) De broeder of zuster is in dit geval niet gebonden (douloo: aan de ander verbonden zijn)."

Dit verlaten duidt op een officiële echtscheiding! En na een officiële scheidbrief ben je vrij om opnieuw een huwelijk aan te gaan. Na een scheiding is het verbond officieel verbroken.

In 1 Cor. 7:27, 28 lezen we:

"Zijt gij aan een vrouw verbonden? (deoo: vast gebonden aan een vrouw) Zoek geen scheiding (luis: ontbinding, losmaking, echtscheiding). Hebt gij geen vrouw meer (luoo: loslaten, ontbonden, echtscheiding, ben je ontbonden van een vrouw?) Zoek er geen. Maar ook wanneer gij trouwt, dan doet gij daarmee geen kwaad, en wanneer een jonge dochter trouwt, dan doet ook zij daarmee geen kwaad."

Hier blijkt dus dat wie na echtscheiding opnieuw trouwt hierin niet zondigt! We lezen hier in het advies van Paulus, dat wanneer we gescheiden zijn, we beter zo kunnen blijven, maar wanneer je wel hertrouwt doe je daar geen kwaad mee!

Nu komen we bij een moeilijke tekst uit Mattheüs. Maar wanneer we dit lezen blijft toch Gods wetgeving de maatstaf! Jeshua deed immers niets dan wat Hij de Vader had zien doen! Geen tittel of jota van de wet zou immers vergaan! Hij hield zich exact aan Gods wet. Jeshua spreekt hier tot

zijn omstanders en die gingen uit van het hun geleerde. Wat betreft de echtscheiding waren er twee belangrijke verklaringen in omloop. De verklaring van Hillel en die van Sjammai.

De school van Sjammai verklaarde de woorden uit Deut. 24:1 "omdat hij iets onbehoorlijks aan haar gevonden heeft." Als ze ontucht heeft bedreven.

De school van Hillel nam het wel heel ruim op: Alles wat de man niet aanstaat is iets onbehoorlijks. Dus het aanbranden van het eten kan aanleiding zijn tot het geven van een scheidbrief. Er was dus verschil van mening onder de Joden op dit punt en wat ontdekken we? Jeshua kiest de kant van de school van Sjammai.

"En er kwamen Farizeeën tot Hem om Hem te verzoeken, en zij zeiden: Is het geoorloofd zijn vrouw weg te zenden (apoluoo) om allerlei redenen?"

Begrijpt u waar deze vraag uit voortkomt? Uit de school van Hillel. De mannen waren in die tijd blijkbaar gewend dat ze naar geloven hun vrouwen weg konden zenden. Er was immers altijd wel een reden te vinden! Tegen dit gebruik van de scheidbrief treedt Jeshua op! Hij gaat niet in tegen de wetten van zijn Vader.

"Er is ook gezegd: Al wie zijn vrouw wegzendt (apoluoo: echtscheiding, verlossing, bevrijding), moet haar een scheidbrief geven. Maar Ik zeg u: Een ieder, die zijn vrouw wegzendt (apoluoo) om een andere reden dan ontucht (porneia: hoererij, ontucht), maakt, dat er echtbreuk (moicheuoo: overspel) met haar gepleegd wordt en al wie een weggezondene (apoluoo: echtscheiding, verlossing, bevrijding), trouwt, pleegt echtbreuk." (moicheuoo: overspel)

In dit gedeelte begint hij met:

"Meent niet dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden." (Matth. 5:17)

Dan haalt Hij diverse items uit de wet aan:

"Gij zult niet doodslaan (vs. 21)"

"Gij zult niet echtbreken (dat is geen overspel plegen) (vs. 27)"

"Gij zult uw eed niet breken (vs. 34)"

En wat doet Hij dan? Hij scherpt de in Israël afgesleten wetten weer aan. Hij brengt ze terug tot hun ware proportie. Hij brengt ze terug tot hoe ze bedoeld waren. In dit kader moeten we verder lezen.

"Al wie zijn vrouw wegzendt"

Dit is de vertaling van het Griekse 'apoloee-oo' en dat betekent echtscheiding, of verlossing, of bevrijding. Een bevrijding dus van een stukgelopen huwelijk. Dus wie van zijn vrouw wil scheiden moet haar een scheidbrief geven. Jeshua gaat hier niet tegenin.

"Een ieder, die zijn vrouw wegzendt (apoluoo) om een andere reden dan ontucht "

'Ontucht' is de vertaling van het Griekse woord 'porneia' wat we kennen van pornografie. Dit betekent letterlijk ontucht en hoererij. Waar gaat het hier nu om? Jeshua neemt stelling tegenover de school van Hillel. Wanneer je je vrouw wegzendt om een andere reden dan overspel, dan laat je toe dat een ander overspel met haar pleegt. Maar laten we nog eens even naar dat woord ontucht gaan. De vertaling van 'porneia'; het woord heeft betrekking op ontucht in de meest ruime zin, d.w.z. elke vorm van seksuele gemeenschap vóór of buiten het huwelijk. Ook incest en bestialiteiten vallen hier onder. Zelfs mishandeling kan onder 'porneia' vallen. Jeshua stelt dus dat alleen ontucht in de meest ruime zin de reden van echtscheiding kan zijn. Dus niet het aangebrande

eten of een nieuwe liefde!

Maar we gaan verder. Het Sanhedrin hield er een aantal rechtvaardige regelingen op na zoals: De man mocht b.v. niet scheiden als zijn vrouw krankzinnig was of psychisch niet in staat om voor zichzelf te zorgen. Hij bleef verantwoordelijk! Ook mocht hij niet scheiden wanneer het meisje te jong was om de scheidingsakte te begrijpen en haar vader overleden was, zodat ze niet meer terug naar huis kon gaan. Ook al kon een vrouw zelf geen scheiding regelen, ze kon wel naar het Sanhedrin gaan om zich te beklagen over haar man. Stond ze in haar recht, dan kon het Sanhedrin druk uitoefenen. Redenen waarom een vrouw op scheiding aan kon dringen waren b.v.:

1. Als een man na zijn huwelijk een walgelijke ziekte opliep; (melaatsheid)
2. als de man impotent of onvruchtbaar was;
3. als de man niet goed voor zijn vrouw zorgde:
4. als hij seksuele gemeenschap weigerde,
5. als hij haar mishandelde,
6. als hij haar dwong Gods geboden te overtreden,
7. als hij na het huwelijk plotseling wilde emigreren.
8. als de man God verliet.

Gods woord is altijd rechtvaardig en ik ben er zeker van dat wanneer de vrouw lichamelijk of geestelijk mishandeld wordt in haar huwelijk, dat na redelijke pogingen tot herstel een echtscheiding gerechtvaardigd is; de wet des HEREN is immers volmaakt en rechtvaardig (Psalm 19:8). Psalm 119:165 zegt: "Zij die Uw wet liefhebben hebben grote vrede"

Dus wanneer een huwelijk niets dan onvrede voortbrengt, ook na herhaalde pogingen tot herstel, dan is echtscheiding rechtvaardig. Jacobus spreekt over Gods wet als de volmaakte wet, die der vrijheid (Jacobus 1:25). Een huwelijk dient tot opbouw en niet tot afbraak van partners. En natuurlijk mogen we daar niet lichtvaardig mee omgaan, zoals in de tijd van Jeshua dat een vrouw om allerlei redenen de laan uit gestuurd kon worden. Dat heeft niets met liefde te maken. De eerste opdracht is altijd om tot herstel te komen, om lief te hebben, om te vergeven. Maar wanneer dat na jaren en jaren strijd nog niet gelukt is, dan biedt God ons zelf de scheidbrief aan. Niet omdat God van echtscheiding houdt. Nee, Hij haat echtscheiding het is een gruwel in z'n ogen. Maar wat is er erger dan twee mensen die elkaar dagelijks het leven zuur maken en daarmee hun kinderen infecteren, of een officiële verbreking van het huwelijk? We leven in een gevallen wereld. Als christenen maken we daar in alle nuchterheid deel van uit. In Gods genade geeft Hij de scheidbrief, waardoor mensen een nieuwe kans krijgen. Bovendien moeten we erg voorzichtig zijn in ons vaak zo snelle oordeel. Nergens in Gods wet wordt echtscheiding op zich veroordeeld! De scheidbrief komt van God zelf! Wie geeft ons het recht om echtscheiding zwaarder te beoordelen dan b.v. het niet vieren van de sabbat. Meestal is het de roddelaar, of de kwaadspreker die oordeelt. Ik kan u verzekeren dat deze kwaal onvoorstelbaar veel leed veroorzaakt. Zelfs een overspelige vrouw ontvangt genade van Jeshua. Laten we voorzichtig zijn met ons oordeel. Ik ben de HERE dankbaar voor het fantastische huwelijk dat Hij bedacht heeft. Maar ik ben hem ook dankbaar voor de genade van de scheidbrief.

Naar aanleiding van het boekje:

'Echtscheiding en hertrouwen, wat zegt de Bijbel?'

ds. H.G. Koekoek (Baptistenpredikant),

stichting 'Het licht des levens',

St. Jorisplein 6, 2405 CL Alphen aan de Rijn,

ISBN 9070700212